

Den Förbjudna Kärlekens Kalender

Devin Rexvid

Innehållsförteckning

ELBISTANSK AMASON.....	1
BALKONGFALL	3
HAGEL I 42 GRADERS VÄRME	5
FÖDELSE I KREMATORIUM	10
RESUMÉ	12
DEMENTI	14
BARNBRUD	15
BLODSFEJD	16
"HOR" OCH HEDER	17
MIN BRORS MANLIGHET	19
SYSKON	20
FRÅGA	21
HISTORIENS BÖLD	22
FÖRVANDLING.....	23
"FARS HÄNDER HAR SLAGIT UT I MIN EXISTENS"	25
ENVIS FROST	27
"SVEK"	28
BACKSIPPA	29
BLOD OCH BRÖLLOP	30
VÅG OCH SÅR	32
HAT-KÄRLEK.....	34
SKOTT OCH RÖST	35
SLÖJUPPROP	37
SVENSKT SLÖJUPPROP OCH IRANSKT SLÖJUPPROR.....	38
DEN MUSLIMSKE HEDERSMÖRDAREN.....	39
HAJI JALIL.....	40
INCEST	41
ÅNGER	42
ÖGON I GARDEROBEN.....	44
SVAGBEGÅVAD	46
HANDSKAKNING	47
RETUR	48
KÖNSSTYMPNING I	49
POLYGAMI.....	51
FEL LEVERANS.....	52
TRE SYSTRAR	53

KÖNSTYMPNING II	54
ISLAMOFOBI	55
KONVERTITER OCH RENEGATER	60
SLÖJANS REPUBLIK	63
OSKULD OCH OSKULD	65
SKVALLER	66
TVÅNGSÄKTENSKAP	67
SPÄNNING	69

Elbistansk amason^I

Andan tappar jag nästan när jag tänker på amasonen från Elbistan^{II}.

Hon växte upp och sedan ur borgen Sahindal.

Denna borg hade två portar, den ena blod, den andra namn.

Den djärva amasonen lämnar borgen från porten blod och klottrar på porten namn.

Hon överger borgen Sahindal, trampar på dess oskuldideal.

En stenkast från borgen ligger en annan värld.

Varje skymning i denna värld:

tar hon feber på jasminer,

räknar vattenfallens steg,

tröstar fjärilar,

skriver nya noter till ugglor och

slumrar in när hon vaggar vindarna till sömn.

Varje gryning:

vattnar hon rosor med sin pulsåder,

postar leenden till kvinnor med avskurna läppar,

ger röst åt kvinnor vars röst kvävs av skammens rost,

hänvisar inte kvinnor som fick sin näsa avskuren

när de vittrade doften av förbjuden kärlek

till dem som saknar näsa för våldets nyanser.

låter hon friheten susa i håret på de kvinnor,

som slets av sina öron på ett vitt lakan och ett ”rödstänkt” örngott,

ger kvinnor vars ansikten rann bort under ett regn av syra, ett ansikte.

planterar hon två bröst, en fläta och massor med lusta i burkans bunker.

skakar på huvudet åt politiker som tar på sig slöjor,

nickar åt FEMEN som avslöjar sløjans vändor,

låter kysk-istans ännu ej omskurna flickor åskåda orgasmens fyrverkeri,

låter kvinnans vilja och vara gunga i olivträdet skugga,

om kalla aftnar matar hon kärleken med varma kyssar,

låter ogräset skam, oskuld och ”mödomshinna”

lämna livets, kärlekens och njutningens planta ifred i trädgården.

^I Till minnet av Fadime Sahindal

^{II} Elbistan är Fadime Sahindals födelseort i Turkiet.

På sin fritid dejtjar den elbistanska amasonen stormen.
På sin väg till stormen sticker hon händerna i havets väsen.
Hon öser upp rörelse och uppror
men också två pärlor till sin och stormens förlovningsring.
Hon rör vid jordens mage.
Jorden är också havande.
Hon viskar i stormens öra:
nyckelpigan säger att jorden föder två svalor.
bergstopparna säger att jorden är havande med skalv.
stormen ryser till.
Amasonen från Elbistan ropar:
jag känner av jordens värkar.
jag vet jorden är havande med ett annat liv men liksom jag har frihetsbegär.
hon andas en lättnadens suck och vilar i stormens armar.

Balkongfall^{III}

En balkong, ett testamente.

Jag viker ut hennes öde som arkiverats i åtta pärmar.

Hon skriker i varenda pärm:

Jag faller,

Faller,

Faller,

Först från mors sköte.

Hennes status faller,

Till värdelöshetens avgrund.

Sedan faller,

Faller,

Faller jag från barndomens öppna, oändliga och fria fantasi-sky,

Ned till en bortförlovning med min kusin i föräldrarnas gamla hemby.

Jag fortsätter falla,

Falla,

Falla från min förbjudna förälskelse som var kulmen av min tonårstid,

In i ett svart hål av maskerad suicid.

In i en ond spiral av skvaller, skam, repressalier och heder.

Hela mitt liv har varit ett ständigt fall,

I en förfallen värld av oskuldsideal.

Jag faller,

Faller,

Faller för sista gången.

Men innan dess stiger jag upp tillsammans med familjen,

Från en femma på bottenvåningen till en trea på femte våningen.

Min bror hade googlat fram ord som:

”Balkongflickor”, ”träffsäkert fall” och ”rätt höjd”.

Jag faller,

Faller,

Faller från en fallsäker balkong.

Den var inte hal som deras moral.

^{III} Till minnet av de unga kvinnor som förblivit ouppklarade balkongfall.

Mitt sista fall blev ett försumligt bortfall,
I deras renblodiga kvinnliga urval.
Jag faller ett blodigt fall,
Mot deras heders fatala förfall.
Jag faller,
Faller och
Blir ett fall,
Ett balkongfall,
Ett onaturligt dödsfall,
Ett ouppklarat rättsfall!

Hagel i 42 graders värme^{IV}

Det haglar i 42 graders värme i Lahore.

Det haglar svunna tiders lertavlor.

Det haglar död utanför stadens Högsta domstol.

Hon kom till domstolen för att vinna kärleken.

Men förlorade två liv.

En domstol som prövar föräldrars klagan.

När deras 25-åriga dotter är ”kärgift”.

Men inte höjer på ett ögonbryn,

När en nio årig flicka blir bortgift.

Utanför domstolen verkställs en annans domstols domslut av 40 händer.

Deras 20 små kranier är fulla av sharia.

Shariadomstolens avgörande lyder:

Att vara ”kärgift” mot stammens vilja är en besk skam.

Heder finns i att bli bortgift med någon inom samma stam.

Nu agerar de framför ögonen på rättvisans väktare.

De är beväpnade med stenar från sin hedersborg.

Som en gång i tiden var upprest med ädla stenar av hennes oskuld.

En borg som hon jämnade med vanheder.

När hon slutade leva deras liv.

När hon började leva sitt eget liv.

Nu vill de restaurera sin borg.

På rättvisans tröskel pågår en ojämn kamp:

Mellan två Homo sapiens och tjugo stenåldersmän,

Mellan deras tegelstenar och hennes värjande huvud,

Mellan hennes val och deras förbud.

Mellan hennes händer, fulla av varsamhet att ge och

Deras, fulla av sten att krossa val, frihet och vilja med.

Mellan hennes hjärta, full av förbjuden kärlek och

Deras hjärta, hårdare än hämndlystnadens hat.

De har en sten i varje hand.

^{IV} Till minnet av den pakistanska kvinnan Farzana Parveen som stenades till döds utanför domstolen i Lahore.

Den ena siktas mot hennes huvud.
Den andra mot den havande magen.
Det lilla livet däri, anat katastrofen.
Rycker till, sprattlar och sparkar.
När modern skriker.
När en ny sten träffar henne i pannan.
Hennes händer följer magens rörelser.
De måste avvärja nya stenar.
Det lilla livet i magen viskar i moderns hjärta:
Hellre följa med dig in i döden än denna värld,
Där kvinnans liv är så lite värt!
Polismännen står inte bara där och ser på.
De vill mer än gärna delta i männens goda gärning.
De vill samla poäng hos männens allsmäktige uppdragsgivare.
Kampen är över nu.
Hennes brutna nacke är nedfälld.
Hennes hjärnsubstans på varenda tegelsten.
Hennes händer kramar om magen och
Ett ännu klappande hjärta inuti den.
Maken och fadern Muhammad Iqbal,
Gräver ner en ultraljudsbild i en liten grop,
Som han grävt åt det yngsta offret för hedersmord bredvid moderns grav.

"Den femtonåriga frun"^v

Jag sitter i mitten av turistbussen.

En tonårsflicka stiger på.

Hon tar till orda:

Här går flickebarns barndomsperiod fort,
när män har roligt!

Välkomna till Hederistan och till denna guidade tur
genom vår kvinno- och barnfientliga kultur!

Jag är från Pelas trakter.

Mitt namn är den ritualmördade 15-åriga frun!

Innan mitt andra äktenskap hette jag den frånskilda kvinnan.

Hon visar mig och mina medturister ett fotografi.

Orden avlöser varandra:

Här är min familj!

De här är inte mina föräldrar,
utan min 45-åriga man och hans första fru.

Dessa sex barn är inte mina äldre och yngre syskon.

Jag är deras styvmor.

Vi är nio i familjen,
lika många som kulorna i min kropp.

Jag medger att jag är en egendomlig guide som saknar ögon.

Min man gröpte ur dem.

Det känns som en befrielse att bli kvitt dem.

De hade fått nog av all ondska och det hemska,
Av två barnäktenskap och massor med galenskap.

Jag är en guide utan bröst.

Dem skars också bort av min man.

Jag sa till honom:

hugg, skär bort, hugg!

hugg hur många hugg du vill!

vrid om kniven!

hugg djupare!

^v Till minne av 15-åriga Dunya som på ett bestialiskt sätt mördades av sin man i Irakiska Kurdistan.

jag vill höra livet,
i min döda kropp,
i brosk och ben som krossas,
i vener och nerver som kappas,
i lungor som punkteras,
i borthuggna bröst,
i vanställd vagina!
Min kropp fruktar inte din kniv,
ty den länge har haft barnäktenskapets tuseneggade kniv i sig,
med den vigselförrättande imamens ingraverade verser på dess skaft.
Länge önskade jag mig två handgranater i stället för mina bröst.
Två handgranater som du skulle klämma,
som skulle exploderas i dina kåta tassar!
Två kranar med rinnande syra!
Skär bort vartenda organ och varenda del!
Din smuts är ingrodd i varenda cell.
Bara den renande döden kan sanera min kropp.
Bekymra er inte över mitt tillstånd bästa turister!
Jag kan alla gator och attraktioner innan och utan.
Det lärde jag mig när min kropp släpades efter min mans bil genom stan.
Jag medger att det är märkligt med en guide utan ansikte.
Men sänk blicken en aning!
Mitt bortskrapade ansikte har fastnat på asfalten.
Undrar dock var min bortskurna vagina och mina avskurna bröst är?
Det ska jag ta reda på vid vår första anhalt:
En akutmottagning,
Där majoriteten av patienterna är lemlästade flickor och kvinnor.
Den ena utan öron och läppar,
Den andra utan näsa och bröst,
Den tredje utan vagina och ögon och
Den fjärde med förkolnat ansikte.
Anhalten därefter är en skola,
Där majoriteten av de tomma skolbänkarna tillhör bortgifta flickebarn.
Vår sista anhalt blir:

Pelas och tusentals andra flickors namnlösa gravar.
Efter sista anhalten skriv i era resememoarer,
Att flickebarns liv i Hederistan tar ett abrupt slut,
När mäns rena namn av skam blir fläckigt.
Att livet i Hederistan är ett tidsmonster,
Som ofta störtar mot döden från lägre än två decenniers höjd.
Att i Hederistan:
vuxna dödar barn,
undan för undan,
när de äktar barn,
när de gör barn med barn,
när barn föder barn,
när barn ej föder rättkönade barn,
när ett barn bli kär i ett annat barn,
och ej i sin man!

Födelse i krematorium

En solig dag i oktober umgicks jag med döden.
Jag gick på gravplatsen och läste på gravstenar.
Gravstenarna sjöng dödens kakofoni.
Den ena gravstenen:
Jag blev till i ett åskväder.
Ultraljudssköterskans besked om mitt kön var ett dödsbud.
En annan gravsten:
Jag föddes i era värderingars krematorium.
Halkade ständigt på ert anseendes bananskal.
Ännu en gravsten:
Jag lärde mig andas i era förväntningars gaskammare.
Nu går jag hand i hand med döden genom gravplatsen.
En liten gravsten drar min uppmärksamhet till sig:
Jag kom in i puberteten genom kyskhetens tunnel,
Genom slöja och själ,
Gjorda av er mörka själ,
Av den heliga bokens svarta verser.
Döden drar mig i armen och pekar åt en svart gravsten som sjunger:
Min existens var ett vanställande födelsemärke i ert ansikte.
Den svarta gravstenens granne tar vid:
Mitt leverne var skammens dagbok.
Min släkt äcklades av att bläddra i den med deras rena fingrar.
En dagbok blädderbar enbart med glåpord och hot,
Med knutna nävar, sparkar, tillhyggen, kniv och pistol.
En dagbok oanständig för högläsning,
Men väl lämpad för att slickas av lågor på bål.
Jag och döden följer de enskilda gravstenarnas stämma i denna kakofoni.
En gravsten med mörkt tonläge tränger sig på:
Mina därhemma fjättrade mitt liv vid mitt underliv, berövat på liv.
Min stämma överröstades av deras dystra symfoni.
De stämde min tillvaros alla strängar på ångest.
De busade Allah och hans apostel på mig.

De heliga löpte amok på min kropp med sina verser.
De heliga lekte renhetskirurgier.
De beskar en och annan ”oren” kroppsdel.
Mitt nej var en nagel i deras barska ögon.
Men min resignationshand tog de med glädje.
De lekte narkosläkare som lade bedövning på mina ben.
Ty att stå på dem och vara autonom, var en skamframkallande substans.
Mina därhemma sa att även om det passerar tusen år,
Kommer denna förlust att förbli ett öppet sår.
Jag och alla andra vet att deras stora förlust,
Uppstod då jag låg med den man i vilken jag var förtjust.
Mina val var deras kval.
Och deras var mitt fall.
Deras förolämpningar var sprängmedel,
Det jämnade min stolthets toppar med den lägsta av alla förödmjukelser.
Min vilja såg de som en giftig rotsak.
De lät den passera deras repressaliers rivjärn.
De hade massor med död i sin sparbössa.
Jag hade mitt liv i en bräcklig vas.
Jag hade vänt ut och in på döden,
Rättat till mitt bakvända liv.
Den mörka tonen ber mig be flickor nynna denna låt:
Nog fick det vara då!
Med deras sedvänjors saxar i mina drömmars vingar!
Med deras vassa klackar i mitt dåvarande, nuvarande och kommande liv.
Jag tvättar mina tårar i andras empatis stormvågor.
Hos någon annan, någon annanstans söker jag kärlek och lycka,
Ty deras tro och tradition är kärleksavdunstande som en hatfodrad jacka.

Resumé

Är du orolig för att din syster/dotter förlorar sin oskuld under en taxiresa?

Don't you worry bout a thing!

Ring oss på 0000-tolerans mot för- och utomäktenskaplig intimitet!

För Taxi oskuld tillåter inte någon vanhedrande aktivitet.

Taxi oskuld garanterar säker transport av ditt ömtåliga hederslass.

Ombord erbjuder vi trådlös kameraövervakning,

För att du ska se och följa din hedersförsändelse.

Inga textilier, kulörer och spakar med erotiska inslag.

Utan enbart inredning som stärker kyskhetens välbehag.

Är du orolig för att din syster/dotter övar svenska med män på könsblandad SFI?

Don't you worry bout a thing!

Vi skjutsar henne till vår samarbetspartner, Tehuset.

De erbjuder SFI: Smyg Frälsning av Invandrarkvinnor,

I feminina och manssanerade lokaler.

Med noll decibel maskulint buller.

Där de får fika sig till den heliga anden!

Genom tebröd siktat med Jesu själ.

Ska din syster/dotter till ”mödomshinnerekonstruktionsakuten”?

Don't you worry bout a thing!

Ring oss på 0000-tolerans mot för- och utomäktenskaplig intimitet!

Låt henne färdas i våra skvallertäta kärror!

Ska din syster/dotter till könssegregerad simbassäng?

Don't you worry bout a thing!

Låt henne färdas i våra ”mödomshinnevänliga” vagnar!

I våra vagnar med tonade rutor av blicksäkert glas.

Vill du arrangera en friskoleutflykt till en oskuldstestsklinik?

Don't you worry bout a thing!

Boka våra oskuldanpassade bussar utrustade med saudisk teknik!

Är du orolig för höga resekostnader?

Don't you worry bout a thing!

Boka tre könsstymningsresor betala för två!

Tanten med rakbladet lämnar Sverige, du får skynda på!

Även stat, landsting och kommun som är mångfaldsfrämjande,

Får tjugo procent i rabatt som erbjudande.

Vill du göra en tidsresa i det svenska kvinnoförtryckets historiska bakgrund?

Tveka inte att boka din hemresa hos Taxi oskuld och gärna bli stamkund!

Vill du däremot lämna ett protestbrev till jämställdhetsministern om

könsapartheidsanpassning av samhället?

Får du nog boka din resa hos något annat taxibolag istället!

Dementi^{VI}

Från Abubakar Shekau, Boko Harams ledare

Till världens alla sharia-anhängare!

Hör nu på så ska jag för er avslöja gobröder!

Den moraliskt förfallna västvärldens hemska lögner!

De otrogna påstår att vi har kidnappat 223 flickor.

Den riktiga siffran är ju enligt sharia hälften så stor.

Ty enligt vår heliga bok kvinnan är lika med en halvman.

Brännas måste deras bok där mannen är lika med kvinnan.

Ännu en lögn är att flickorna är för unga.

Från sju år är de enligt sharia giftasmogna.

Det sägs att vi säljer dem som sexslavar,

Enligt vår bok är de födda och dömda att leva som slavar.

Dessa kvinnor uppmanades kasta sin västerländska bok.

Och i stället gifta sig med en from muslim från Chibok.

Men de var fördärvade i själ och kropp.

Nu är de prydda med burka från tå till topp.

Beburkas måste alla nigerianskor som är giftasmogna!

Säg insha-allah om ni är muslimer och rättrogna!

^{VI} Denna text är dedikerad alla flickor och kvinnor som fallit offer för Boko Harams brutalitet.

Barnbrud^{VII}

Jag granskar hennes profilbild på Facebook.

Jag drar ner rullgardinen och läser:

I fjärran länder har de barnsliga lagar om barnomsorg.

I mitt land har vi världens bästa gubbomsorg,

Ty det är kloka, kåta gubbar som stiftar gubblagar i mitt land.

I mitt land behöver gubbarna leksaker.

I mitt land ger lagen gubbar rätt till inte en utan minst fyra sju-åriga dockor som jag.

I fjärran länder, orättvist nog, är det bara vuxna som ger barn roliga leksaker.

I mitt land tänker gubblagarna mycket på små töser.

Gubblagarna rycker inte stympade töser från barnäktenskapets grymma trygghet.

I mitt barnkonventionsanslutna land kapar lagen den långtråkiga barndomsperioden till 7 år.

I mitt land ser gubblagarna till att små töser ska få sova i vuxensängar.

I fjärran länder måste barn genomlida förfärliga 18 år innan de hamnar i äktenskapsbädd.

I fjärran länder måste barn gå i skola för att få en lektion i sex och samlevnad.

I mitt barnkära land får små töser privatlektioner i oönskat sex, tidig graviditet och missfall.

Det gör ingenting att vi inte får någon lektion i barnsängsdödlighet

Ty vi dagligen upplever den.

I mitt land ger gubblagarna alla barn rätt till att praktisera sexuellt trauma.

I fjärran länder ger lagen traumatiserade barn rätt till behandling.

Världen får veta att lagen i mitt land

Öppnar upp mina anala, orala och vaginala öppningar för gubbarnas njutning.

I fjärran länder öppnar lagen fängelsedörren för gubbar

Som släcker sin törst på små töasers ”lena kroppar”.

Kan någon skicka mina mjölkttänder som strök med gubbarnas erigerade penisar till den tandlösa Barnkonventionen?

Kan någon skicka de stygga stygnen i min vagina till tryckerier som ger ut inbundna upplagor av Barnkonventionen?

Kan ni tala om för mig mina med-dockor om WHO vill vaccinera lagen i mitt land mot pedofilismittan?

Hör nu mina medsystrar: gubblagarna i mitt land behöver se små dockornas revolution i mitt och i fjärran länder.

^{VII} Med anledning av ett lagförslag om legalisering av barnäktenskap i irakiska Kurdistan.

Blodsfejd^{VIII}

Han väver sin heder på hennes kropp, av hennes kropp.
Vanhederns fläckar lyser i hans ögon när andra hannar vidrör väven.
Skamfläckarna kröker hans ryggrad,
Böjer ned hans huvud
och sänker hans blick när han möter församlingens blick.
Fläckarna förorenar släktens rena blod och
Väcker orkanvindar i hans psyke.
Vad är det för fläckar som enbart blod sköljer bort?
Vad är det för händer som väver sin heder på hennes kropp, av hennes kropp?
Vad är det för händer som besudlar sig
med någons blod för att återställa sin besudlade heder?
Han behöver göra sig händer som sår liv, icke sår och tår.

^{VIII} Med anledning av en fejd i Norrköping.

”Hor” och heder^{IX}

Hon kom med bestämda steg emot mig.

Lade sedan en bok på mitt skrivbord och försvann.

Hennes röst och bokstäverna i boken flätades samman:

Här är boken över mitt ”hor” och deras heder!

Börja från första sidan!

Från mina tidiga dagar då min fars näve brukade överraska mig.

Ena gången karameller och en annan en liten docka.

Fortsätt bläddra!

Till sidan då min fars näve räckte mig en sjal och en slöja,

Till stället längre fram då hans näve öste okvädingsord och förnedring över mig.

Bläddra raskare!

Hoppa över de sidor då hans näve gjorde smaken i min mun salt!

Bläddra på, dock lite saktare!

Till de sidor då min fars näve i stället för en liten docka,

överraskade mig med en överbliven man som ville ha mig som docka.

Jag knackade på fars hjärta.

Det var tapetserat och isolerat med hundradollarssedlar.

Han viskade i mitt öra:

Du är döpt till smörblomma.

Du ska hänga som en krans runt halsen på denne man.

Stopp!

Bläddra inte!

Uppehåll dig här!

Fars näve hängde mig som en krans runt halsen på en demon.

Hans giftiga flåsande och hetlevrade sinnestillstånd förkolnade mitt vara.

Min motvilliga tunga i hans sumpmark till mun,

Hans händer, vana vid prostituerades kroppar på plundringståg över min kropp

Framtvingade samlag i tiotals år var deras heder och ära.

Men mitt utmattade huvud mot en karls tröstande axel

som jag mötte utanför äktenskapet,

Mina läppars törst efter en droppe ömhet och ett hänfört ord,

^{IX} Till minnet av Halaleh.

släckt av denne karls varsamma och varma läppar,
Mitt utsläppta hår slingrat kring hans fingrar och
Min och hans kramande och slingrande kroppar,
Var ”hor” och vanheder.
Nu får det vara färdigbläddrat!
Jag, mitt liv och mitt vara, var ett pappersark,
Besudlat med ”hor” och hyckleri i deras vita hedersbok.
De rev ur och slängde bort oss,
Lika lätt som att riva ur och slänga bort ett pappersark.
Nu går de rakryggade på jorden.
Nu förenas jag med jorden i en grav som enbart två händer besöker
För att sätta blommor och tända ljus på.
I all framtid återvänder jag med våren och
Mitt ”hor” finns i deras blod.
Det rotar sig, blommor och bär frukt i deras ”kyskgård”.

Min brors manlighet

Min bror korkar upp och smuttar på förfädernas rena blod.
Dagligen parfymerar han sig med deras testikelmärkta rykte.
Prognosen för hans manlighet blev dock permanent dyster,
Då vi fick vår första syster.
Hans manlighet synliggör sig nu genom att osynliggöra min syster.
Hans manliga sigill finns på min systers bildlösa Facbooksida.
Hans manlighet hänger på hennes hängande hår.
Hans mod omgärdar en kärna av rädsla
För hennes potential att gå över den röda linjen.
Hans manlighet sitter fast i hennes ”erotiska zoner”.
Hans övervakande manlighet sitter fast i övervakningens bur.
Hennes svagaste ljud och minsta rörelse registreras
Av hans skammätare som är känsligare av den känsligaste av alla Richtermätare.
Hans manlighet frossar aggression för att övervinna sin vanmakt.
Hans manlighet hetsäter kvinnoförakt.
Hans manlighet lider av svårbotlig symbios med andra hetsätande män.
Det utkämpas en evig kamp mellan:
Gnistan i min systers drömmar och min brors explosiva stolthet.
Den stigande hettan i hennes leende och hans isberg av lättkränkhet.
Hedersfarliga partiklar i hennes fria vilja
och hans förtunnade manliga ozonskikt.
Min bror behöver en annan spegel än min systers kropp,
för att beskåda sin manlighet och andra mäns omanlighet.
Min syster behöver vända spegelryggen mot min bror.
Hon behöver kika in i sitt väsen
och spegla sig själv utan att reflexmässigt konsumera min brors närvaro.
Hon behöver umgås med sig själv och bli van vid sin samvaro.

Syskon

Var är vägen ur och till min kropp?

Min bror har krupit in i kroppen min.

Han har förvandlats till mitt ”skyddande skinn”.

Min bror var enda barnet.

På sin femte födelsedag fick han min "mödomshinna" på sin näthinna.

Vad världen framstod som en penetrerande pina genom denna illusoriska ”mödomshinna”!

Mot denna pina ville han vaccinera mig med en för stor dos av skam.

Var kan jag skam-avgifta min kropp?

Hans tonår blev början på en utrotningsjakt efter min kärlek, åtrå och vilja.

Hur kan jag fridlysa mina drömmar och min fria vilja?

Var är vägen ur och till min kropp?

Ty vägen dit är sönderskyldad med förbud - och varningsmärken:

Stopp vid erotiserade zoner, varning för farliga kurvor och oskuldssängsel.

Vad jag vill köra mot gubbarna röda gubbe!

Jag vill att min bror ska sluta se mig som sin siamesiska tvilling.

Jag vill att vi två ska klyvas mitt itu genom ett självständighetsingrepp.

Jag vill ömsa skinn.

Ty jag vill stämna träff och umgås med mig själv när och var jag vill.

Ty jag vill ge min bror ett par nya linser.

Jag vill torka bort ”mödomshinnans” illusion från hans syn.

För att han ska se mig utan skam i kroppen.

För att han behöver se världen utanför sitt hedersreservat.

Jag vill att vi två ska födas på nytt, åter bli syskon igen.

Så att inget annat än ett kursiverat likhetstecken kan skilja oss åt.

Fråga

Hur många kärleksband till henne måste han klippa,
innan han kan se sig och bli sedd som en riktig man?

Hur mycket sår behöver han så i sitt samvete,
innan han känner sin förlust och hennes smärta, henne helvete?

Hur tät osynlighet behöver han ha,
innan hon slutar existera?

Hur mycket lydnad måste han visa,
innan de äldre männen godtar hans karisma?

Hur stort mod måste han visa,
innan arvet ska fallera, rasa?

Hur främmande för sig själv måste han bli,
innan han förmår möta sig på nytt?

Hur mycket slaveri måste hon lida,
innan hans frihet ska frodas och tillta?

Hur böjd hennes rygg ska vara och hur mycket hans självbild måste vackla,
innan hans högburna huvud finner sin vila?

Historiens böld

De är bölder sprungna ur historiens armhåla,
De är näseltungade och deras hjärna är ignoransens lerkruka.
De delade upp kvinnan.
Skam, mannen och förnedring fick den största andelen.
Vördnad förblev lottlös.
Traktens kvinnor blev fågelskrämmor i hederns lustgård.
De blev skuggor i sin längtan efter
En svulten blick och
En smekande hand.
De är bölder sprungna ur historiens armhåla.
Åskknallen hängde sig i kvinnornas halsar.
Den förmådde inte berätta deras smärtsamma öden.
En efter en stod skuggorna framför spegeln.
Deras ansikten hade tvinat bort.
Spegeln omslöt av ett permanent mörker.
Bölderna krossade spegelns hjärta.
Sådde heliga tumör-verser på leendets läppar.
Skuggorna söker sina ansikten.
De skrämmer mörkret ur spegeln.
De frestar lidelsens ormar till hederns lustgård.
De skuttar uppför värdighetens stege,
Gästas av vördnad när de ropar:
Bölderna är borta, försvunna,
Ur historiens armhåla.

Förvandling

Hon ska älska honom i nöd och lust!

Det lovade brudens far imamen vid vigselceremonin.

Fadern hade den ena handen på Koranen

och den andra runt en fett check från brudgummen.

Hon skickades till det sexslavsläger som det tolv åriga äktenskapet innebar.

Äktenskapet är nöd och olust från första samlaget.

Ett läger med en enda nödutgång: en dödstunnel.

Hon är redo för att passera tunneln.

Hon kommer hem efter tolvslaget,

Efter att ha kysst sin älskade godnatt.

Hon lägger sig i den gemensamma bädden, berövad på all samhörighet.

Hennes djupt sovande kropp i sovrummet,

Hans i vardagsrummet.

Han låser in det enda gemensamma de har: två små liv i ett annat sovrum.

Inte för att skona dem från den scen som snart kommer att utspela sig,

utan för att han vill vara ostörd.

Hon ligger på vänster sida.

Han går ned i källaren.

Hon har den ena armen på barmen och den andra utsträckt längs med kroppen.

Hans ena hand kramar ett basebollträ medan den andra håller i ett rep.

Nu är hans händer i köket.

Han rör ned sin empati i en vodkaflaska.

Äntligen är han där,

Stående bredvid ”horan” i sängen med basebollträ i upplyfta händer.

Det faller med full kraft en gång och ännu kraftigare den andra gången.

Ett hjärtskärande skrik är allt hennes liv kan prestera.

De två små livet ramlar av sina sängar av fasa.

Deras små händer besegras av den låsta dörrens handtag.

Nu sitter han gränsle över hennes barm.

Den åtstramade snaran runt hennes hals är bara en extra försiktighetsåtgärd.

Sedan är han på toaletten och sprutar sitt bedövade samvete mot toastolen.

Nu är förvandlingen fulländad:

Sovrummet är ett slakteri,
Hon är den ”döda horan”,
”Hanrejen” är en hanne igen.

De två små liveen är förskonade då de inte sett själva slagen,
utan enbart hennes spräckta kranium och de blodstänkta väggarna,
när den äldsta tog sin reservnyckel för att låsa upp dörren,
för att skynda sig till det dödsfyllda sovrummet,
medan han gått ned till soptunnan för att kasta dödsverktygen.

Men nu är rättvisan skippad:

De små liveen är vid släktens tröskel å statens vägnar.

Han ska sitta inne i fjorton år, drygt lika länge som hon satt i hans fängelse.

Sedan kvittar det att de två små liveen måste söka sin mor
i fotografier och i gravbuketter några gånger om året för resten av livet.

"Fars händer har slagit ut i min existens"

Det händer en del med två händer.

Det kommer en del ur två händer.

Jag ser på mina och

Tänker på mors händer hållande i en diktsamling,

Ur vilken hon reciterade:

Jag planterar mina händer i trädgården

jag kommer att växa

jag vet, vet det

och svalorna kommer att lägga ägg

i mina kupade bläckiga händer^X

Jag tänker på fars händer.

De planterade skräck och fasa i min barndom,

I min vardag,

Målade min horisont med bedrövelsens och förtvivlans kulörer.

De valsade mig aldrig in i ljuvlig sömn.

Tänker på hur mors skräckslagna kropp på flykt undan hans händer

Störtade rakt in och exploderade i min bädd.

Fars händer har slagit ut i min existens.

De var överallt, de är överallt,

På mors strupe, kring min nacke,

I varningens och hotets luft.

Fascinerad och förfärad tänker jag på vad två händer kan åstadkomma.

De kan sätta vigselring på ringfingret,

De kan också bilda en ring

Kring halsen på den de lovat evig kärlek i nöd och lust.

Tänker på andra pappors händer,

i jakt efter bäbisars sparkar i uppsvullna magar.

Tänker på hur ont mina öron gjorde av pappas nävar mot mammas mage.

Min far älskade mor så mycket att han ville föreviga hennes ungdom,

genom att skicka henne till kyrkogården

^X Utdrag ur dikten "En annan födelse" av Fourough Farokhzad

När hon var i sin grönaste ålder.
Min far älskade mig så mycket att han besparade mig ett läkarbesök,
när hans händer slet sönder mitt ögonbryn.
Tänker på vad det hade blivit av mig, av far
om han hade fötts utan händer?
Undrar om mor fortfarande hade legat under jorden livlös?
Undrar hur mycket ondska två händer kan orsaka?
Fars händer höll inte i en sax för att klippa min navelsträng.
De klippte av mitt band till mor.
De klippte hennes band till livet.
Hans händer skar inte som mors min födelsedagstårta.
Hans ruinerande händer på mors kropp var dock en vass kniv i mitt hjärta.
Hans händer i mors hår var aldrig uttryck för evig förälskelse,
Skapade aldrig skratt och förståelse utan orsakade:
fasa, bedrövelse och förstörelse.
Fars händer var och är överallt:
Runt mors strupe, kring min nacke.
Nu kramandes runt galler och på min glädjes mun.
Fars händer har slagit ut i min existens.
Jag saknar hat, hämnd och hot,
För att dra ur hans ogräs till händer rot för rot
Ur min vissnande plantage.
Vill att förödelsens färger ska blekna.
Låt mors färger invadera mina vita blodkroppar,
Vill att de gör mig immun mot:
Händers förödelse,
Förödelsens händer.
Undrar vems händer jag har ärvt?
Det enda jag vet är:
De vill krama döden ur mors grav,
Krama om livet hårt.

Envis frost

Spårsnön väntar förgäves på dina mjuka steg,

Ty du ligger still under nyfallen snö!

Ingen blick kommer att kunna föreviga dina lyckliga och dystra ögonblick,

Ty allt som är kvar av dig är en rad bilder i minnet och på din ”timeline”!

De fallna löven saknar dina lekfulla steg!

De dansar nu på ditt fall,

Kring din gravsten.

Den kvävande tystnad du höll inne håller dig nu tätt i sitt bröst.

Dina barn finner ingen tröst,

Ty dina smekande fingrar stelnat i en envis frost!

Ingen vår förmår tina bort din bortovaro!

Dina barn kommer aldrig att slippa smärtans samvaro!

"Svek"

Du övergav livet,
Innan det fick nog av dig!
Kom inte och säg
Att livet svek dig!
Du överraskade döden
När, där den minst väntade dig:
På denna plats,
Vid detta klockslag,
I detta skick och
I dessa färger
Döden förbryllades av ditt oanmälda besök.
Kom inte och säg
Att döden stal dig!

Backsippa^{XI}

Maisam!

Se!

Till sina bon återvänt sädesärlorna.

Vägkanterna är broderade med tussilagorna.

Varför vicka?

Flyg tillbaka!

Att leva är ljuvast och varmast om våren.

Maisam stack dock inte huvudet under vingen.

Bara ett par vingslag och hon var utom räckhåll.

Maisam!

Hör!

Vågornas frusna puls i och på isens glatta yta.

Känn!

Hur dödens flingor i norrländska snödrivor reser sig höga.

Se!

Tranorna är tillbaks när som helst.

Varför vicka?

Flyg tillbaka!

Maisam vinglade aldrig.

Med vinden var hon tvilling.

Maisam flög med en tofsvipa.

Hon kom som en ömtålig backsippa.

Hon blomstrade i frostdimman och vissnade i snödrivor.

Viskade i vindens öra att vintern och flocklivet var över.

^{XI} Till minnet av Maisam Abed Ali känd som Sara som mördades 1996 i Umeå.

Blod och bröllop^{XII}

Tid: 15e december 96^{XIII}.

Sara har rest norrut söderifrån.

En snödriva i Umeå blir hennes slutdestination.

Nio år senare, 15e november 2005, reser Abbas söderut, norrifrån Kåge.

Ett blodstänkt bröllop blir hans slutdestination i Högsby i Småland.

Det var 15e november 2005.

I Kåge har en blandning av fasa och förhoppning packats ned i en handväska.

Statens skydd och förstånd finns på pränt på en enkelbiljett.

Den 15e november.

Det är vigselfest som väntar i Högsby.

Den nyinköpta förlovningsringen är lik bäraren ovetande om att den snart inte har något finger att sitta på.

Framme i Högsby lämnar staten Abbas och hans två hjärtan i Pandoras ask.

Vigselfesten är i full gång.

Den 15e november.

Värdarna, utsläppta ur Pandoras ask välkomnar Abbas,

Inte till vigselfesten utan till en offerceremoni.

Trampande i forsande färskt och varmt blod, valsar de kring honom.

Ett skri av fasa drunknar i den dånande musiken som brudens far skruvar upp.

Fruktan bubblar i vardagsrummet.

Döden kokar i köket.

Den 15e november.

Det pågår en kamp mellan ett panikslaget ansikte och upphettad olja,

Mellan åtta händer, kanske än fler och en barm som obarmhärtigt blottas,

Åtta händer som hjärtlöst slår och hugger det hjärta

Som slår för deras dotter, kusin och syster.

Den 15e november.

Rummet är fyllt av en dissonans mellan hans vädjan om livet och deras invit till döden.

Värdarna återställer sitt tappade ansikte genom att vanställa hans.

Förfärliga 15e november!

^{XII} Till minnet av Abbas Rezai som blev utsatt för ett hedersbaserat ritualmord i Högsby 2005.

^{XIII} Denna dikt är inspirerad av Federico Garcia Lorcás dikt: "Tjurfäktning".

Festen bryts, även ringfingret.

Värdarna skålar med blodfyllda glas i kopiösa mängder.

Deras lögner haglar över lagboken en i sänder.

Den 15e november.

Reser Abbas inte till landets ände utan till livets.

Värdarna vallfärdar från skamträsket till nimbus-templet.

Likt 15e december, 24e juni, 21a januari och 23e april blir även 15e november

Ett blodigt datum i den förbjudna kärlekens kalender.

Våg och sår^{XIV}

Vi var två systrar som stammade från en mäktig stam.
I denna stam var spädbarn av vårt kön en källa till skam.
Du var den av oss som först kom till denna värld.
Din blotta existens klöv stammens ansikte som ett damoklessvärd.
Förutom skam fick vi också var sitt namn.
Du döptes till havsvåg.
Jag döptes till sår, evigt badande i din salta våg.
Skvalpande mot ärans pir blev du för stormig, alldeles modig, totalt olydig,
Jag förblev foglig.
Du obesegrad,
Jag förblev kuvad.
Vi fick var sitt stycke av stammens liv som vi skulle leva.
Du levde dubbelt, ja, till slut ett eget.
Jag förnekade mitt, levde farfars och hans söners liv.
Du växte till dig, övergick i storm.
Öste smuts och skam över en hel stam.
Jag förblev ett sår, litet, osynligt utan några spår, ännu följsam.
Tills pirens fyra fästen tystade ned dig på stammens bevåg,
När du successivt övergick i en fullskalig stormvåg.
Tills de gjorde sitt ansikte helt igen
Genom att certifiera att din ”mödomshinna” inte var intakt.
Tills du nekades ditt namn och dina blodsband, graverade på en oansenlig sten.
Då förvandlades jag till en ilsken orkan,
Svepte över och lämnade stammen med en stor chikan.
Du blev den av oss som först tvingades lämna denna värld.
Jag förblir ett sår, evigt badande
I den våg som blev still och död men beundransvärd.
Du levde ditt liv hastigt och skyndsamt.
Jag lever din död plågsamt och långsamt.
Här har du mitt blödande hjärta

^{XIV} Dedikerad till Pela Atroshi och hennes lilla syster.

I vilket får du ditt namn inrista!

Hat-kärlek^{XV}

Åh syster hur länge ska jag knacka på din dörr?
Jag är inte här för att hämta mina bortslitna knogar på din dörr.
Ikväll och de kommande aftnarna kommer jag
För att hämta vår gemensamma barndom,
Mitt ansikte i din plånbok
och dina små händer runt min midja på ett svartvitt fotografi.
Påfågeln ruvar på dödens ägg på din nybakade födelsedagstårta!
Doften av färskbryggt kaffe har fyllt rummet.
Var är doften av ditt nytvättade kastanjevärgade hår?
Bakgrundsmusiken är på, var är ditt melodiska skratt?
Åh syster varför hemsöks jag av din tomma skolbänk,
sorgsna pojkvän och ofödda barn om natten?
Varför ser jag en demon när jag söker dig i spegeln på ditt flickrum?
Å syster vad ska jag ta mig till med fasans förstenande huvud mot min axel
när jag sträcker ut armarna mot dig?
Varför stelnar mina fingrar nedanför en gravsten
där jag några gånger om året inte lägger en bukett?
Påfågeln har nu kläckt äggen.
Åh syster var är din jublande stämma?
Ligg inte still där, nu ska vi sjunga ja må hon inte leva!
Varför är det jag som ska hålla i kniven?
Jag är bländad så,
Åh syster var hittar jag kniven för att dela upp tårtan med om inte djupt in i ditt hjärta?
Var kommer all min hat-kärlekskänsla ifrån om inte från din kropp?
Åh syster var finner jag ro om inte i den röda dosetten, inlåst i ett skåp i fångvaktarens rum?
Åh syster mitt liv på institutionen och mina morgnar är inte ljusare än din grav.
Vad besk-söt smakade ditt liv och din död!
Åh syster säg till dem att den maskerade mannen som tog med dig in i mörkret
var min andra halva!
Han knackar på mitt samvete ikväll och de kommande aftnarna.

^{XV} Till minnet av Maria Barin, hedesmördad 2012.

Skott och röst^{XVI}

Kom så berättar vi två unga kvinnors berättelser,

Eller ska vi låta deras berättelser berätta vår?

Det var en gång två unga kvinnor:

Den ena ”ond”, ”horaktig”, ”lättfotad”, ”uppkäftig”.

Ja, hon var förälskad, försvenskad och släkten var förpestad,

Kort sagt en ”skamfläck” för familjen, för släkten och klanen.

Den andra kvinnan förkroppsligar mod, kärlek men också avsmak för heder.

För gränser och ära som definierar henne varken mer eller mindre än en ”mödomshinna”.

Den andra kvinnan lever inte familjens, släktens och klanens liv,

Utan vill leva sitt eget liv.

Hon känner inte skam,

Hon låter myndighetsverige höra hennes berättelse om vad som egentligen är skam.

Hon är en megafon som ger röst åt bortgifta barn och vuxna,

Åt könsstympade, dumpade kroppar och rekonstruerade ”mödomshinnor”.

Hon är en hand som lägger en ros och massor med reson

I händerna på en bror och en kusin

Som spänner sin rem runt livet i norrländska snödrivor.

Hon är en sköld mot ”farbrödernas” och pappas kulor.

Hon är läsglasögon till lärare, socialsekreterare, sköterskor, som ser kollektivet men inte offret.

Hon är en hand som fäller ihop kniven i händerna på de kirurger som rekonstruerar familjens heder.

Hon är en olydig penna,

I händerna på de forskare som inte kan stava till tvångsäktenskap, könsstympning och oskuldstest,

Utan bara stigmatisering och diskriminering av kollektivet.

Hon är en tagg i händerna på de politiker som skakar en kulturrelativistisk hand med imamer, präster, munkar och rabbiner som kräver företräde för guds ord framför lagens mening.

De två kvinnorna: de var en och samma.

Den ”onda”, ”horaktiga”, ”uppkäftiga”, ”skamfläcksaktiga” har aldrig fötts, aldrig levt.

Den modiga, förälskade, försvenskade och förargade har aldrig dött.

^{XVI} Till minnet av Fadime Sahindal.

Tio år har gått och det är inte skotten som ekar utan det är din röst som tilltar.

Slöjupprop

Medsystrar i alla länder på med slöjan, på med slöjan!
Skydda håret, bysten, vristen, rumpan, skydda kvinnan!
Fan ta brisens behagliga färd i ert utsläppta hår!
Luft får ju håret när han örfilar och slår!
Den döljer svullnader, blåtiror och sår.
Den tyglar er värsta fiende som kroppen er utgör.
På med burkini, på med burkini!
Bränn genast din oanständiga bikini!
Den som ej har några rasistiska lik i garderoben,
Tar på sig burkini för att förbluffa islamofoben!
På med chador, på med chador!
Den döljer dina kroppsliga och själsliga skador.
På med slöja, på med slöja!
Muslimskors emancipation får inte dröja!
Låt fysiska och mentala murar kring din kropp resa sig höga!
Din självbild stärks då utan farhåga.
Ty slöjan döljer den skam din kropp är,
För andra hannar än makar bröder och fäder.
På med burka, på med burka!
Din autonomi får du nu bruka!
Din fria vilja att vara förtryckt,
Har mannen och gud sen länge uttryckt!
För svultna blickar markerar din burka ett gränsland,
Att du är ”private property”, ej ”allmansland”!
Medsystrar i alla länder dra på er nikab, dra på er nikab!
Låt ingen främling skåda er make-up!
Om ni bär nikab till sista andetag,
Hamnar ni i himlen utan undantag!
Med er visar vi vår solidaritet,
Genom att ta på oss symbolen för er underlägsenhet!

Svenskt slöjupprop och iranskt slöjuppror

För 35 år sedan ropade vi iranier att Iran skulle vara fritt och jämställt,
Men Allah och hans Ayatollah påtvingade oss svarta enmanstält.
Vi väcker åtal mot Allah och hans Ayatollah,
För 35 års vistelse i obligatorisk slöja!
För Allah och Ayatollah skulle frestas,
Om ett hårstrå eller en millimeters hy skulle visas.
De trodde sig kunna förpassa halva samhället till mörkret.
Sedan 79 har vi brottats med deras sedlighetsregler i dagsljuset.
De såg på våra kroppar som en skamkälla.
Vi svarade att skam var religiös uniform införd av Allah.
De får gärna ge den till kvinnor som trivs i enmanstält,
Ty vi vill uppleva brisen i håret ute på gator och fält.
Våra slöjor skänker vi bort millimeter för millimeter,
Till slöjuppropande och förtrycksförskönande kulturrelativister.
Upptagna av rasism mot slöjbärande muslimskor,
Blundar dem för Allahs syn på oss som defekta människor.
Till religiöst och rasistiskt förtryck ger vi ett blankt nej,
Utan att vara religionens godtrogna lakej!
Vi vet att religion är rasismens medbrottsling.
Detta ska ropas högt, sluta med hysch-hysch och viskning!
Vårt uppror bådalar den arabiska höstens nedgång,
Och bådalar att en kvinnlig vår nalkar och är på uppgång.

Den muslimske hedersmördaren

Hans timeline på Facebook

var tapetserad med ateistiskt stoff.

Även dagen innan han spräckte skallen på sin fru.

Han tyckte hon ägnade sig åt hor.

Dagen efter mordet rapporterade skuggmedia

om ännu ett hedersmord utfört av en muslimsk man.

Mördaren var beklämd.

Dock mer över skuggmedias felaktiga beskrivning,

än över sin missgärning.

Haji Jalil

Haji Jalil var en man i en medelålderskropp med en mentalitet från medeltiden.

Det gjorde även bäst före datumet på en del varor i hans "Orientlivs".

När han bad i kvarterets paramoské, dök hans fru upp vid kassan.

Det var rösten som avslöjade att de två ögonen

som kikade ut genom mörkret runt hennes kropp, var en kvinnas.

En röst, lika vänlig som hennes blick!

Hur mycket vänlighet skulle hennes andra kroppsdelar utstråla ifall de fick synas?

Denna vänlighetsblomma i den ogästvänliga mörka miljön!

Hennes blick mötte kundernas i en millisekund.

Den föll sedan ned på kassan.

Hennes hand släppte växeln på tio centimeters höjd från manliga kunders händer.

Haji Jalils kropp var däremot kontaktvänlig mot det motsatta könets.

Haji frågar om jag sett hur sionisterna störtade doktor Mursi genom en militärkupp?

Du skrämmer iväg dina kunder med politiskt snack, skämtar jag.

Haji fattar galoppen.

Förresten är din marockanska väninna med den "schyssta häcken" gift eller "fri"?

Jag säger att jag ska ta reda på saken.

Är du inte här när jag kommer med svaret, låter jag din fru hälsa dig det.

Haji ber mig glömma frågan och bjuder på baklava.

Incest

En olycksbådande kvav junidag.
Floden slingrar sig igenom de frodiga slätterna.
Den försvinner med sin klagosång ned i dalen.
Med mörkret i blicken, bländas de inte av solreflexen från flodvattnet.
Åtta händer stoppar stenar i hennes kläder.
Hennes ansikte är det vackraste inslaget i denna dystra junidag.
Hennes blodsprängda ögon behållit sin skönhet.
Sju händer i rörelse, en fastklistrad vid hennes mun.
Hon blir förråd av stenar som hon alltid varit förtjust i.
De är förtrollade av gravitationen.
Nu trycks hon ned.
Sakta sugs hon ned.
En kraxande kråka flyger förbi.
Floden har tappat räkningen.
Hon är en bland flera denna sommar.
Det dröjer en stund innan hennes tre bröder skymtar hennes uppsvällda mage på ytan.
De spottar i vattnet medan de byter till en torr uppsättning.
Hennes farbror fäller en tår för sin ännu levande avkomma i den livlösa kroppen.
Den flyter bort och försvinner nedför dalen.
Floden fortsätter sjunga sin sorg för dränkta ”horor”.
Den besjunger sin längtan efter skrattande och badande kvinnokroppar.

Ånger

Mullornas utrop till aftonbön från stans alla moskéer överröstar allt liv.

Han måste ge sig iväg på sin veckolånga resa.

Han står inte ut med ovissheten.

Han kysser henne i trappan och vinkar adjö.

Den veckolånga resan blir blott tre timmar lång.

Nycklar och lås följer hans aktsamma fingrar,
men hans fingrar följer inte hans självbehärskning.

Nyckelknippan träffar cementgolvet.

Redan från hallen skymtar han fyra skrämda fötter i rörelse i sängen.

Två av fötterna bär upp den tillhörande halvnakna kroppen.

De tillhör hans bästa vän.

Han har knappt hunnit entra sovrummet
innan vännen hoppar ut genom fönstret.

Hans högra hand i sidfickan, sedan upp i taket.

Knivens skuggbild på väggen är en machete

Den höjs och sänks.

Han vet inte hur många gånger.

Inte heller vem av grannarna som ryckte den ur hans hand.

Dock minns han väl hur ångerfull han var hos ansvarig läkare.

Bättre vård på länshuvudstaden skulle öka hennes överlevnadsodds.

Hon är okontaktbar.

Hennes ögon full av dödsångest.

Läkaren klappar honom på ryggen.

Gud förlåter den som ångrar sina misstag, säger doktorn.

Doktorn ber två sköterskor bära in patienten i makens bil.

En timme senare är de framme vid stupets högsta klippa.

Hennes vädjande ögon tolkar åt hennes afasi.

Hans fot ersätter hans lindade högerhand.

En mjuk spark duger.

Floden ger ifrån sig en jämmer.

Han noterar solen i den blåa himlen.

Han tar några djupa blås.

Berusad av tanken på människor som jublar över hans dåd missar han plasket,
när kroppen träffar vattnet.

Han ser heller inte kampen mellan vattenmassor och det sargade livet.

Han tänker på läkarens ord innan han böjer nacken.

Han noterar att det borde finnas en till kropp.

En kropp bredvid den som stilla flyter i vårfloden.

Ögon i garderoben^{XVII}

Pojken Amir frågar om fadern också såg det?

Såg vad? frågar fadern.

Att farbror Karim tog in den där faderlöse gossen i sin affär.

Alla säger att han är en dålig kille som säljer sig.

Din farbror vill säkert ge honom en allmosa, ljög fadern.

Fadern hade sett sin bror ta in fler småpojkar i sin affär.

Fadern visste att alla gossar i släkten undvek Karims antastande fingrar.

En god vän till fadern:

Jag såg Amir utanför stan med en jämnårig gosse.

De hade armarna kring varandras midja.

Såg också att de kysstes.

Vännen lovar hålla mun om det han nyss sagt.

Amir kedjas fast i källaren.

Han tappar greppet om dag och natt.

Sparkar, knytnävar och kablar haglar över honom.

Fadern får inte ut det namn han vill ha.

Inte heller ett ord om Amir använt sin ”fram- eller bakdel”.

Om han har penetrerat eller penetrerats.

Fadern byter kedjorna mot en vigselring.

Amir får lämna källaren.

Hans kläder passar inte längre.

Den magra kroppen fyller inte dem.

Fadern köper bröllopskläder åt honom.

En månad efter bröllopet väntar brudens familj förgäves på det blodiga lakanet.

Amir sover på mattan i ett hörn i sovrummet.

Bruden sover ensam i den gemensamma bädden.

Fadern byter ut vigselringen mot skadestånd till bruden.

Hon har flyttat hem till sina föräldrar med blödande hjärta utan det blodiga lakanet.

Fadern, farbror Karim och några andra tar med Amir på en utflykt.

Nyheten om utflykten når Amirs mor.

^{XVII} Till minnet av Anwar, en ung homosexuell man som mördades av sina manliga släktingar i iranska Kurdistan.

Hon sluter sina ögon och vaknar aldrig.

Den gode vännen såg aldrig Amir och hans jämnåriga sällskap igen.

Amir var spårlöst försvunnen.

Farbror Karim fortsatte ge allmosor till småpojkar.

Svagbegåvad^{XVIII}

Han kom in i hennes fars hem genom affärer.

Han kom in i henne genom hennes enfald.

Han sådde sin säd i hennes svagbegåvning.

Han drog sedan.

Kvar blev hon med sin mage.

Den växte med rykten.

Rykten blev skambud.

De sprang i alla trapphus.

De satt vid alla kaffebord.

De blev viskningar när hennes närstående män visade sitt ansikte bland andra män.

En tidig morgon tog fyra mustaschprydda män med henne.

Oäktingen föddes på ett "dårhus".

En annan tidig morgon går hon med de fyra mustaschen in i en djup dal.

Männen tömde sina magasin i hennes "tomma huvud" och bördiga livmoder.

Kraxande kråkor flög iväg när den första salvan avfirades.

De försvann in i den mörka horisonten när den tredje och sista salvan ekade i dalen.

^{XVIII} Till minnet av Shirin.

Handskakning^{XIX}

Den högra handen sträcker jag fram.
Med skakande huvud varnar han *haram!*
Av viagraverserna om min kropp är hans kuk så erigerad.
Av rädsla för hans sexistiska baciller är min hand helt desinfekterad.
Herr professor och den jämställdhetsdrivande staten har skakat hand,
att han utan handskakning med mig kan på sin sexualdrift lägga band
ty mina feminina händer väcker den kåta björnen i hans kön,
Vilket gör det svårt för honom att se gud i ögonen och be sin bön
ty en handskakning med mig som har och "är en slida",
Skakar pelarna i hans tro, får dem gunga och glida.
Professorn vill kväva den gnista min kropp sänder,
med sin svarta kod för min utstyrsel och kläder,
hans sexism påtänds då inte i hans känsliga penis,
och detonerar ej i en synd som bränner biljetten till guds paradiset.
Herr professor, skaka av dig dina syndatankar,
ty vid födseln och döden vi är alla jämlikar!
Om du tvekar så har du ändå gud och JO på din sida,
de kompenserar dig för att du av kåthet fått vrida och lida.

^{XIX} Med anledning av en muslimsk professors handling att vägra ta kvinnliga studenter i hand.

Retur

Här plockar män blommor och frukter,
inte för att få kvinnor le
utan för att få dem på knä.

Här bryter män gröna grenar,
inte för att göra hantverk,
utan för att sprida "hantverk".

för att aga sina barn och kvinnor,
för att få kvinnor böna och be.

Jag skyr min början.

Jag returnerar min reproduktionsförmåga till naturen,
ty jag inte vill föda fler söner,
fler män,

för barns bästa,
för kvinnors bästa,
för naturens bästa.

Jag skyr min början.

Jag saknar slutet:

För myten om den moderlöse guden och hans maskulina avbild.

Könsstympning I

Gud gjorde kvinnans och mannens kön i berusat tillstånd.
När han nyktrade till kom han på sina skapelsers skavanker.
Då uppstod det ett problem mellan:
Gud och förhud,
Gud och blygd.
Han skulle få stånd av att vidröra kvinnans och mannens kön,
för att rätta till dem ”där nere”.
Den uppgiften lade han därför på sina dödliga representanter på jorden.
En av dem var förhudsgubben.
En gubbe som jag och mina två lekkamrater fruktade mer än gud.
Vi delade vår rädsla för en liten svart läderväska.
Det var ödets ironi att väskinnehavaren:
En kortväxt och mager gubbe,
skulle göra män av oss genom den maskulina prövningen.
Mina lekkamraters far och farbror assisterade förhudsgubben.
De lade oss på golvet som offerlamm.
Solens spegelbild i gubbens rakblad bländade oss.
Deras hårdhänta grepp om våra lemmar,
var bara första akten i de vuxnas maskulinitetsföreställning.
Gubben var i färd med att iscensätta huvudakten.
Med samma rakblad skar han bort en bit av vår manlighet.
Den skulle synliggöras i det blottade ollonet.
Den skulle härdas med förskräckelsens och bedrövelsens egg.
Gubben band fast en påse fylld med aska runt vår midja.
Åsynen av mitt blottade ollon i ”askpåsen”
är än idag en bitter påminnelse om strutsens huvud i sanden!
Hemma fick jag en godispåse och några sedlar
av min positivt överraskade mor.
Godispåsen lindrade manlighetens beska smak en aning.
Sedlarna togs bort, troligtvis av samma händer som skänkte dem.
I två veckor rann svordomar och förbannelser ur min mun
över förhudsgubbens namn,

när pissen inte kunde rinna ut som vanligt.
när de njutningsfulla pisstrålarna
förvandlades till svidande piss över det öppna såret.
Året innan skar de bort syrrans synliga och ”orena” könsorgan
för att osynliggöra det,
för att göra henne ”ren” i kropp och själ,
för att hejda hennes ”ohejdade” sexualdrift.
Det skedde i det dolda och i det tysta.
Jag var avundsjuk på syrran.
Hon slapp andras blickar på sitt vanställda kön.
Hon var avundsjuk på mig som slapp infektionen.
De stympade oss för att vi skulle höra till.
Blottat ollon och läpplös vagina,
var två krokar på den dubbelkrok som förenade tro och tradition.
för att hämnas på guds konfiskering av min förhud och syrrans vagina
stympade jag faraoniskt tanken om gud ur mitt intellekt.
Jag sade till syrran och min barndoms lekkamrater
att den allsmäktiges allsmäktighet ska stympas
för att inget barns kön ska stympas!
Jag skulle säga till integrationsministern:
att gud behöver kastreras med den sekulära lagens kniv!
att hans tunga behöver skäras med förnuftets hyvel!
att hans tafsande hand behöver amputeras,
med principen om den kroppsliga integriteten!

Polygami

Han var det enda barnet.

För att förvalta det feta arvet

och för att vårda familjenamnet bildade han egen familj.

Första frun var en kusin.

Hon var ett sådant träd som inte bar någon frukt.

Den andras Mahr var avsevärt stor.

Den andra var den bördigaste jorden.

Dock ej för patriarkatets kontinuitet.

Då hon gav honom fem barn av fel kön.

Sådana som inte förmådde föra hans namn vidare.

Den tredje och en donerad sperma gav honom ett barn med rätt kön.

Han delade inte bara med sig av sin kuk utan även av sin härskarteknik.

Han fördelade kontroll, förtryck och misshandel rättvist.

Han behövde knappast utöva sin makt.

Fruarna och halvsyskonen gjorde det.

Den första och den andra frun ägnade sitt liv åt familjens fem flickor.

De spottade i den tredjes mat,

klippte sönder hennes exklusiva klänningar,

klippte bort fotografierna på hennes stolthet, den manlige arvingen.

Mannens tyngsta börda var den andra frun.

Hon hade "hängbröst" och sönderkejsarsnittad mage.

Han mixtrade med hennes psykofarmaka.

I hopp om att slippa betala hennes feta mahr vid den planerade skilsmässan.

En nat väcktes han av barn- och kvinnoskrik.

Hans enda son, emiren i huset hade hållt i sig glaset med den mixtrade blandningen.

Gossens liv var utom allt hopp.

Mannen mutade en imam.

Den religiöse ledaren halverade mahrbeloppet.

Dock kunde ingen lätta den tredje fruns sorg och saknad.

Fel leverans

När jag föddes hissades familjens stolthetsflagga på halv stång.
Shejken hade lovat far ett till gossebarn.
Fars ögon dolde inte sin besvikelse när de såg,
det tatuerade pojknamnet på hans högra handled.
Jag kunde se skuld och skam i mors ögon,
när jag och mina systrar kysste faderns högra hand en efter en.
Skvaller och skam blev huvudingredienser,
i mitt liv, komponerat av stammen.
Puberteten var ett sjaskigt hotell.
Mina drömmar var gäster som fick checka ut
en efter en,
dag efter dag.
Puberteten var en tickande bomb.
Mina förbjudna drömmar och relationer fick evakueras,
en efter en.
Min frihet fick jag deklarerat på alla tullstationer i mitt liv:
i hemmet, i skolan, på fritiden och
i äktenskapet.
Var och en av dessa tullstationer tog en del av min frihet och självständighet i beslag.
Nu har jag inget kvar att deklarerat.
Jag kan inte packa ned mer smärta, förnedring och sorg i mitt tunga bagage.
Jag har fällt alla mina tårar,
har suckat alla min suckar,
svält hela min stolthet och
förlorat all min värdighet.
De kan inte göra mitt liv surare,
bara kortare,
bara få slut på det.
Men jag har gått om livet.
Jag har nått bortom döden.

Tre systrar

Tre systrar.

Tre korta liv.

Tre tidiga död.

Ett och samma missöde.

Deras liv tog slut i samma decennium.

Deras liv tillsammans kortare än ett halvsekel.

Den äldsta sades ha hållt 20 liters död över sig och

Tänt en tändare.

Den mellersta sades ha skjutit sig i huvudet

Med en icke-licensierad revolver.

Den yngsta sades ha begått suicid på mentalanstalt.

Tre systrar.

Tre korta liv.

Tre hemska död.

Tre stora lögner om deras missöden.

Den äldsta stod inte ut med trakasserier och valde döden.

Hon lämnade två ungar med sorgen och saknaden.

Den mellersta höll antagligen aldrig i någon revolver

utan i en telefonlur när hon ertappades av sin man

medan hon pratade med den hon älskade.

Den tredje födde sin oäkting på mentalanstalt

och blev bragd om livet i en dal av en far, en bror och tre morbröder,

som lever med sin heder i behåll,

som lever med blod på sina händer,

och lögner i sina halsar.

Könsstympning II

Sätt er ner och granska min stympade vaginas journal,
innan ni ställer gamlingar och regeringar inför tribunal!
Inget område i världen som är konflikthärjat,
är som mitt kön av våldshandlingar lika sargat.
Någon apostel, någon gumma och någon mansgris.
Tyckte att det räckte med förhuden på min klitoris.
Några andra skar bort förhud, hela klitoris, inre och yttre blygdläppar.
När jag hävdade min kroppsliga integritet, gav de mig fula fläskläppar.
Jag fick knappast röra, utforska, smeka och tillfredsställa min fitta.
Innan jag fick förknippa den med ljudet då tanten började skära och snitta.
Min kropp har varit ett omtvistat och icke-suveränt territorium.
På den pågår strider från min barndom och långt efter mitt klimakterium.
År 82 fick de äldre i min klan rött kort av den trehövdade svenska staten.
2014 suckar den tuktande staten en tandlös suck inför den stympande tanten.
Åren däremellan visade den handfallna staten sitt toleranta ansikte.
Då skydd av förtryckta minoritetskvinnor skulle ge den ett rasistiskt rykte.
I Nigeria säljs jag i hundratals på slavmarknaden av Boko Haram.
I Norrköping chokas friskolestaten av praktisering av Boko Harams program.
Dock ej lika chokad som min kropp, drabbad av blodförgiftning,
när mensblodet samlades bakom min ihopsydda slidöppning.
En chock som tilltog när mor hejdade sköterskan skära upp min kyska blygd,
eftersom att spara den uppgiften till min äkta make, var mors största dygd.
Nu när choken klingat av, skriker jag i den trehövdade statens halvdöva öron,
att våga förbättra lagens efterlevnad då den sett vårt stympade kön med egna ögon!
att stympas skall kvinnoförtryckande kulturella och religiösa normer,
inklusive stympning av kvinnors kön i alla dess vidriga former!

Islamofobi

Jag föddes av föräldrar vars rätt till samlevnad och samlag
bestämde av en bok i händerna på en imam.
Mina föräldrar låg mot Mecka när far hade (ensam-)lag med mor.
Och jag blev till i en halal äggbefruktningsprocess.
Jag föddes av föräldrar som var sura av hunger på oss barn under ramadan.
De ville göra Allah glad.
De bad sina böner och ville även få oss barn
att stå på god fot med gud och hans sändebud.
De kanske tutade Allahu-akbar i mitt öra när jag föddes.
Självt ville Allah kanske inte skryta för ett litet spädbarn hur storslagen han var!
Jag växte upp i en stad där moskéhögtalarna
fem gånger om dygnet påminde invånarna om den som var större.
En stad där kvinnor var portade från guds hus.
Där flickor och pojkar gick i könssegregerade skolor.
Där småpojkar ledsagade sina systrar och mödrar,
fick redovisa för den civilklädda polisen i skolan
vilket band de hade till kvinnan de ledsagade om de passerade hans synfält.
I en stad där de få kvinnliga bilisterna trakasserades av manliga förare.
där alla butiksägare- och försäljare var ”bekukade”
där de bekukade hade kvinnlig betjänt i hemmet.
där barn, kvinnor och män tvingades in i äktenskap.
där män fick ta fler än en hustru, ju fler desto mer viril.
där kvinnor skulle stå ut med våld, oönskade samlag, graviditeter och aborter.
där de kunde skilja sig om de gjorde avkall på sin mahr.
där avlidna män i dödsannonser
bara var son, far, bror, barnbarn, syskonbarn till andra män.
och avlidna kvinnor var mor, syster, hustru till någon/ra ma/än.
Jag föddes i ett land där staten och inte föräldrar
väljer muslimska namn till nyfödda barn.
där staten underkänner icke-muslimska namn.
I ett land som konkurrerar med Saudiarabien om utbredning av könsapartheid.
I ett land där skolbarn behandlades som potatis.

De besprutades med islamiska normer
för att hålla sekularismens skadeinsekter borta från guds farm.
I ett land där skolpojkar skalades tre gånger om året.
Skolflickor paketerades i svarta potatissäckar.
I ett land där skolbarn fick be morgonbön för den stora Ayatollan.
Hans storhet överträffade alla i fråga om brott mot mänskliga rättigheter.
där han högst upp på klassrumsväggen övervakade undervisningen
med sin skrämmande och dystra min.
I ett land där den islamiska kontrarevolutionens
budskap skulle exporteras till resten av världen genom oss barn.
Genom konfessionell undervisning som lärde oss att lyda Allah och hans Ayatollah
som förbjöd oss att undersöka, kritiskt granska och ifrågasätta.
Där skolkorridoren var provisoriska klassrum,
medan ett klassrum gjordes om till andaktsrum.
Där den civilklädda polisen i skolan och inte läraren i persiska
läste alla uppsatser i jakt efter Allah- och regimkritiska antydningar.
Där de högre lärosätenas platser var reserverade för
anhöriga till regimanhängare, krigsskadade och martyrer.
Där de högre utbildningsinstanserna gallrade både politiskt neutrala
och avlägsna anhöriga till regimkritiker.
Sådana som fick befolka landets fängelser
som alltid hade plats för fel- och oliktankande.
I ett land där manlig räddningspersonal inte fick rädda
kvinnliga katastrofdrabbade.
Där manliga läkare inte fick operera kvinnliga patienter.
Där kvinnliga lärare inte fick undervisa skolgossar.
Där kvinnliga fotbollsfans inte var välkomna på idrottsarenor.
Ja, jag tillhör den islamiska kontrarevolutionens generation.
En del av denna generation lurades att rensa minfält med sina kroppar,
I Allahs och Ayatollahs krig mot Saddam.
En del andra som var sura över bannlysning av musikundervisning,
förlöjligade högläsningen av den heliga boken och morgonbönen.
De bad satan förkorta Ayatollans skadliga liv.
Jag föddes i ett land där skolan var en korvfabrik.

Konfessionellt stoff skulle stoppas in i vårt intellekts fjälster.
En del av oss blev halalkorvar.
En del andra ateistiska haramkorvar.
Halalkorvarna vördade Koranen, kysste och lade den på huvudet,
innan de började recitera verser.
Där gud figurerade med sina otaliga skräckinjagande namn.
Haramkorvarna höll sin ateisms låga vid liv,
genom att tända eld på den heliga boken, blad för blad.
Om de hade tagits på bar gärning av den civilklädda polisen i skolan,
skulle han tillämpa regeln om ”öga för öga, tand för tand”.
Vi tvingades därför bokstavera och recitera:
blind följsamhet, lojalitet, rädsla, underkastelse, hat, död, eld och helvete.
Koranverserna vi läste åsamkade vår tunga och vårt medvetande elaka sår.
De var manipulerande glasögon,
fick oss se en man som två kvinnor och en kvinna som en halvman.
De var mixtrade hörapparater,
fick oss höra två kvinnors vittnesmål som en mans.
De var en felinställd våg,
fick oss att tro att en mans arvsandel vägde lika tung som två kvinnors.
De var potenshöjande ”religiöfarmaka”,
fick oss ta oss fyra eller fler fruar.
De var steroider,
fick oss utöva vår aggression på fruarnas kroppar,
när de var olydiga, otrogna eller okyska.
De var detektorer,
fick oss rättrogna muslimer att identifiera ”de otrogna”.
fick oss förfölja, gripa, strypa och slakta dem.
De otrogna var kommunister, imperialismens valpar och bahaier.
Fick oss välja stupa som martyrer med paradisyckeln kring halsen,
för att skynda oss till de sjuttio två ”orörda” hurierna som väntande på oss i paradiset.
De skulle bli oskulder på nytt efter varje samlag.
Vi fick frukta en fruktansvärd Allah,
för att de icke-gudsfruktiga skulle frukta oss.
Vi fick lära oss att Allah hade satt stopp

för våra händer att tillfredsställa vår snopp.
Vi haramkorvar slutade frukta den fruktansvärda,
när vi åt av den förbjudna frukten
I den sekulära oppositionens trädgård, igenbomrad av Ayatollan.
Vi hyllades av många som progressiva islamkritiker.
Vi hängdes och arkebuserades av Ayatollan.
I avrättningsprotokollet nämndes vi som:
Islamfientliga renegater och imperialismens agenter.
Vi begravdes i okända massgravar.
De av oss som överlevde massakern tog med sig sitt intellektuella knyte,
fullt av anti-islamism och drog västerut,
i hopp om att öppna knytet för den sekulära västvärlden.
Vi fick deklarerat vår migrationshistoria för tullpersonal i samhällsdebatten,
för den politiska korrekthetens poliser.
De var inte utexaminerade från någon polishögskola,
utan var skolade i islamofilins och förtryckstoleransens postkoloniala skola.
De kunde se majoritetssamhällets förtryck av de ”förtryckta minoriteterna”.
De ville inte se minoriteternas förtryck av ”de egna”.
”De egna” var oftast barn och kvinnor.
Vi försökte förklara för dessa poliser
att vårt asylskäl var Allahs och ayatollans förföljelse av oss som gudlösa.
att vi hade kommit undan med nöd och näppe,
då vi sa ned med religiöst envælde!
att kvinnor och män hade lika värde!
Dessa poliser stämplade rasism och islamofobi i våra resedokument.
De anklagade oss för att dra alla muslimer över en rasistisk kam,
att vi gjorde generaliseringar utifrån en totalitär teokrati som var en iransk förbannelse.
Vi sa förgäves att politisk islam är en global företeelse och
lik förbannat en svensk förbannelse.
Vi sa att den politiska korrekthetens poliser var drabbade av kritikfobi.
De ville tysta ned oss med släggan om islamofobi.
Choken var som de elektriska stötarna vi utsattes för i ayatollans tortyrkammare,
när hans hand stack ut från västerländska intellektuellas kulturrelativistiska skjortärm.
Jag föddes i ett land som i mitt svenska pass inte står som födelse-land.

Ett land som aldrig blev mitt hemland.

Ett land vars horisonter är igentäppta av vidskepelsenät,

Vävt av de svarta änkorna Allah och Ayatollah.

Jag föddes i den islamiska republiken Iran.

Jag vistas i kungadömet Sverige,

En konstitutionell monarki som håller på att bli islamofilers paradis och

Kulturrelativismens republik!

Konvertiter och renegater

I Sudan döms Meriam Ibrahim till döden,
när hon frivilligt byter ut sin islamiska hjärnboja mot en kristen sådan.
när hon av sin fria vilja lämnar ett existentiellt slaveri för ett annat.
Hon bär sin medbrottsling i magen.
Dottern är resultatet av ett underkänt äktenskap.
Hennes diagnos är ”oäkting”.
Det första hon ser när hon föds i moderns fängelsecell,
är fångvaktarnas blåa uniformer.
Barnmorskans vita rock lyser med sin frånvaro.
Hennes lungor fylls av fängelsecellens luft
som passerat de internas och deras väktares öppningar.
Hon upplever denna vidöppna världs horisonter
genom cellens fyra väggar.
Hon upplever denna världs mjukhet,
genom att kravla och hasa sig fram
på cellens hårda cementgolv.
Denna mor och hennes barn känner jag igen.
De påminner mig om mina iranska kamrater och deras barn.
Barn som tillsammans med sina mödrar togs som gisslan,
när deras manliga släktingar lyckades fly undan.
Barn till avrättade föräldrar,
som adopterades bort till någon avhoppare i finkan.
som lärde sig spotta på golvet,
när föräldrarnas ”smutsiga” kamrater gick förbi.
Undernärda barn, ammade av undernärda mödrar.
Barn som inte kunde ta mödrarnas mörbultade bröst.
Barn som förgäves letade efter mödrarnas avskurna bröst.
Barn som inte fick någon tröst,
när mödrarna försvann permanent
eller temporärt då de togs in på isolering
eller blev inlagda efter tortyren.
Barn som torkade mödrarnas tårar,

när mödrarna nåddes av nyheten om arkebusering av sina makar.
när de våldtagna mödrarna fällde hemliga tårar,
bortom avhopparnas ögon.
Barn som fick otaliga och ständigt nya mostrar och fastrar,
då fastrarna och mostrarna omplacerades eller eliminerades.
Barn som lekte förhörd och förhørsledare,
torterad och torterare.
Barn som lekte med bandage och ögonbindel.
Barn som lade om såren på mödrarnas sargade kroppar.
Barn som fick höra sina mödrars och andra fångars
jämmer och skri när de vägrade säga de ord förhørsledaren ville höra.
Barn som såg sina nedbrutna och blodstänkta mödrar efter tortyren.
Barn som hjälpte sina mödrar till toaletten,
när mödrarna inte kunde stå på sina uppblåsta och blodiga ben,
utan kröp omkring på alla fyra.
Barn som till följd av umänge med vuxna hade ett gigantiskt ordförråd,
dock utan referenser till faktiska föremål,
då de saknade upplevelser från livet och världen utanför finkan.
Barn som lärde sig vilka fångar var rena och rättrogna,
respektive renegater och därmed orena.
Barn som lärde sig hålla sig till rätt sida
av gränsen mellan de rättrogna och otrogna.
Barn som inte fick lämna moderns filt på golvet
i den gemensamma avdelningen,
då de liksom sina mödrar var ”smutsiga” kommunister och bahaier.
De kunde besudla de rättrogna angivarnas och avhopparnas kroppar och kläder.
Barn som fick nöja sig med vuxet sällskap,
när de inte fick ha jämnåriga lekkamrater på fel sida av gränsen.
Barn som hade lärt sig regimens jargong och
ropade ”på med slöjan!”
när en manlig rörmokare entrade kvinnoavdelningen,
för att fixa ett avloppsstopp.
Barn som följde med mödrarnas fiender ut
för att få några liters friskluft och

som vägrade lämna fiendens famn,
när mödrarna öppnade sin famn.
Varje sekund av dessa barns liv i finkan,
var en avrättning för deras mödrar.
Meriams öde påminner om mina iranska kamrater.
De som dömdes till fängelsestraff och till döden.
De som halalslaktades på grund av sina haramtankar.
Inte av en domstol utan av Ayatollah Khalkhali.
De hade sagt adjö till alla gudar och apostlar.
De som svarade ja på Ayatollans fråga om
huruvida de var muslimer eller ej,
fick leva ett plågsamt liv som angivare och avhoppare.
De män som skakade på huvudet arkebuserades,
varje dag innan solens strålar lyste upp detta blodiga klot.
Kvinnor som var ”oskulder” och
som skakade på huvudet arkebuserades också,
men våldtogs först av imamer, förhørsledare, torterare och bödlar
för att de inte skulle hamna i paradiset,
ty ”oskulder” hörde hemma i Allahs ”horhus” till paradiset.
där de får tjäna godtrogna män,
sådana som vikt sitt liv åt Allahs världsliga intressen.
Dessa kamrater begravdes i hemliga massgravar.
Deras familjer fick betala bödlarna,
för kulorna som gick till spillo när de fyllde fångarnas gudlösa kroppar.
Jag känner igen Meriam och hennes öde.
Jag känner till världssamfundets vrede mot Sudan.
Jag saknar världssamfundets raseri mot Iran.

Sløjans republik

Här behöver män hålla sina kvinnor i mörkrummet,
för att framkalla sin heder.

Detta utan minsta möjliga insläpp av manliga blickar!

Jag och bror sitter på verandan och
lyssnar på imamens fredagspredikan.

Den kraxas ut ur megafonen på kvarterets moské:

Min syster, min dam!

Slöjan skyddar dig mot mannens kuk och blick,

Som en mur!

Jag sneglar på min barndom.

då jag kände mig fri,

ty jag av egen vilja fick välja mellan slöja på huvudet och slägga i huvudet.

Min kropp var medlet,

sinnets var målet.

Nu bär jag slöja som vandrande mörker i dagsljuset.

Min kropp osynlig.

Mitt sinne dimmigt.

Mina manliga släktingar lever sitt liv,

hederligt och dygdigt!

Men så kom en dag,

Min bror tog miste på mig.

Han följde efter mig.

Jag svängde rumpan.

Han tappade andan.

Framme vid vår port tog jag av slöjan och blottade ansiktet.

Han stod där, mållös, tappade ansiktet.

Jag sade till bror:

du och slöjan skulle ju skydda mig!

Med darrande röst, fick han fram detta:

jo, du förstår, det var sløjans fel,

jag tog dig för grannflickan, Ghazel!

Jag och bror sitter på verandan och lyssnar på imamens fredagspredikan.

på det religiösa bullret som liksom slöjan
går en på nerverna och rispar hjärnan!

Oskuld och oskuld

Hon blev av med sin oskuld i ett samlag utan en droppe blod.

För det, blev hon av med sitt liv, i ett badkar fyllt med blod.

Ett rakblad flyter på den röda ytan.

Denna kväll skulle hon bli en vitklädd brud.

Hennes bror var 23 år.

Han var ännu ensam oskuld bland sina virila kamrater.

Han försökte bli av med sitt liv.

Han rispade några snitt på sina handleder med ett rakblad.

Nu lever han med en fördubblad skam.

Skvaller

Skvallerbytta frågar skvallertacka
om han känner guzzen Malika?
Det sägs att hon är lättledd!
alltid porrig och ”horklädd”!
Alla vet, hon är ökänd,
för att jämt vara påtänd.
Piercing i pattar och mutta,
syns på bilder som är äkta.
Snack att hon blivit smygfotad,
när hon är så lättfotad!
Hennes ”mödomshinna” är förstörd!
Horan är av dålig börd!
Hon flörtar ju med alla,
sen ber dem inte tjalla.
Hon är som en sexängel.
alltid bered för hångel.
Hon har legat med alla och envar,
förutom sin bror och sin far.
Hon suger kuk riktigt bra,
sväljer familjens ära!
Hon sägs ha stor sexaptit.
fått skabb, hiv och hepatit.
Efter hennes första abort,
ska hon nu giftas bort!
Skvallerhatare till skvallerbytta:
Du får din skvallerkäft knyta!
Flickan som ni gjorde nedsvärtad,
blev i natt hedersmördad!

Tvångsäktenskap

Mitt namn är Amal,
Jag är nio år gammal!
När min man var nio för trettio år tillbaka,
gifte han sig med sin första maka.
Han upprepar imamens ord att äktenskap är halva tron,
ju tidigare, desto lättare att vinna den andra halvan av tron.
Jag ska berätta för er om tvång, om äktenskap,
om daglig fångenskap i ett tvångsäktenskap.
Tvång, tvång, tvång!
Tvång i äktenskap,
Äktenskap i tvång,
Ett liv i ett tvångsäktenskap,
i ett "Falskenskap"!
En imam kom och välsignade vårt äktenskap.
Min själ höll mina ögon torra.
Torra som min mun när han bar mig in i sovrummet.
Precis som när en far nattar sin dotter.
Han läste en godnattsaga för mig.
Det var en erotisk en.
Han var prinsen i sagan och jag prinsessan.
De älskade med varan.
De somnade i varandras famn efter samlagen.
Hans saga gjorde mig rädd, helt skräckslagen.
Han visade mig sin besatthet av det röda.
Röd, röd, röd som den rinnande vätskan nedför mina lår,
när han gjorde mitt underliv till ett öppet sår.
Det har gått en tid.
Jag lever nu i ett tvångsäktenskap.
Ett bittert och tyst liv i tvångsäktenskapets rum.
Ett surt och skrikfyllt liv i tvångsäktenskapets säng.
Tvångsäktenskapets rum är mörkt, mörkt, mörkt.
Det är tömt på kärlek,

fyllt av skräck,
tömt på respekt,
fyllt av våldtäkt!

Hans besatthet av det röda kvarstår.

Han framkallar det på mina kinder med sina örfilar,
när jag vägrar kalla honom för far vid hans ”ensamlag” med mig.

Tvångsäktenskapets dagar och nätter liknar varandra,
när de börjar och slutar med min dröm om ett annat liv.

Tvångsäktenskapets dagar och nätter skiljer sig från varandra,
beroende av om han använder tillhygge, kuk, hand, fot eller hot.

Tvångsäktenskapets dagar är långa,
som min längtan efter att sömnen ska ta med honom in i det eviga.

Spänning^{XX}

Le Kobanês dotter le!

Jag tål inte se hoppet så disträ.

Ta ton, höj din sköna stämman!

Jag vill att Allahu-akbar-utrop snarast ska tystna.

Skruv upp kärlekens volym!

Jag gillar överröstat hat!

Jag vill ha döden sovande.

Passera varsamt!

Jag gillar att se svartvita flaggor i lågor brinna.

Hissa upp livets dansande fana!

Jag vill ha friheten svävande i luften.

Frige skräcken vågsamt!

Jag vill ha skrattpandemiers utbrott.

Tårar i skäggen ska rinna konstant!

Tona upp lyckan!

Jag vill se eländet blekna bort oförbehållsamt.

Gör motståndets mur ogenomtränglig!

Jag vill se IS och Allah förenas genast!

Tryck av, Kobanês dotter, avfyra historia!

i vilken fiendens förfar är utan gloria.

Trappa upp segern!

Jag gillar Allah besegrad pinsamt.

Le Kobanês dotter le!

Du gör khalifatet till passé.

^{XX} Dedikerad till Kobanes kvinnor som bjöd IS på ett episkt motstånd och som påtvingade dem ett förödmjukande nederlag.